

Muusikal "West Side Story" Linnahallis
 Esietendus 15. oktoobril
 Lavastaja — Neeme Kuningas

Dirigent — Tarmo Leinatamm

Koreograaf — Mait Agu

Pole ma küll varem olnud olukorras, kus vaatan muusikalist etendust, aga orkestrist kuulen vaid paari vaskpilli ja trumme, dirigent jääb 3–4 rida minust tahapoole. Et mul kuklas tagavarasilmad puuduvad ja kõrv tabas vildaka distantsti tõttu orkestri teist äärt vaid kohati (ja sedagi hilinemisega), siis kujunes Estonia Teatri administraatorite "armulikkusest" tingituna etendus kui muusikal minu jaoks olematuks. Rääkida saan siinkohal muusikast vaid sellest, mis kuulus lavalt.

Seetõttu alustangi kohe solistidest.

Neist kõige ooperlikumat

"West Side Story". Tiiu Kütt (Maria) ja Toomas Toher (Tony), fotograafi väikese vallatusena koguni topelt.

VANIBOLA SALU... f...

Kaasaegne Romeo ja Julia lugu

häält demonstreeris Rauno Elp, minemata küll kuidagi kõrvalc muusikalile vajalikast stiilist. Ta tundus teistest lauljana kõige küpsemana. Üllatas ta aga väga plastilise, samas jõulise liikumise/tantsu ja hea lavakõnega. "Jetside" pealikulna oli temas piisavalt võimukust, õnncks mitte liiga palju jõhkruks (mida Riffi roll ju võimaldanuks). Sama võib ütelda Lauri Vasara osatäitmise kohta. Temal lisandus veel uskumatu lavaline vabadus ja temperament, mida puertoriikolasest Bernardo just vajas, stseenides Anitaga jätkus ka õrnemaid (õigemini küll kirglikumai!) momente. Suure sammu edasi on teinud oma lavateel selles loos Toomas Toher, hää! kõlas pingutusteta, loomulikult, lastes pääseda mõjule ilusal mahedal tämbri! Tema Tony oli võib-olla ehk veidi liiga täiskasvanulik teiste "jetsidega" võrreldes, aga ta

viis oma joone usutavalt lõpuni läbi. Väga temperamentsena üllatas Mare Väli (Anita), kelle mahukas mezzo on muutunud hulga ühilasemaks. Lihvida võiks ta teksti (eriti II vaatus, kus traagilisemates kohtades jääb kandma liigset kurja tooni ning tekib kummaline aktsent). Päris puhas leht oli mulle Tiiu Kütt (Maria), suure ulatusega meeldiv hää! (kõrgregistri si'd ja do'd kõlasid ka pianos ilusa kandvusega, aga olenemata vokaalist kuuldusid kõik a-dena). Tema Maria oleks ehk tahtnud rohkem õrnust, lõpustseenide traagikaga suuremat kontrasti. Hingsoojuselt oli aga vokaalis üle kõige Helgi Sallo, oma ainsa "Tütarlapse lauluga" suutis ta luua stseeni nii palju pinget, et vaatjad, sõandamata lõhkuda lummust, lasid tal lavalt lahku-da aplausita.

Tähelepanuväärne on Helgi Sallo näitejuhitöö. Tundub,

et ta on suutnud "tõlkida" näitlejatele peensusteni kõik lavastaja Neeme Kuninga mõtted ning taotlused. Igal juhul nii nüansseeritud mängu ei ole Estonia Teatris ammu näinud. Ehk ei keeldu Sallo näitejuhitööst tulevikukski?

criti südi Anybods — Silva Vald). Kas väsitasid "haid" end enne etenduse algust korvpallimänguga liigselt? Mõte panna noored enne algust koguneva publiku hulka ja ka lavale "kossu" mängima oli kuidugi väga vahva.

Tunnustust tuleb avaldada koreograaf Mait Agule, kel tundus olevat tudengitega suurepärase kontakt, muidu poleks neid ju ka nii tempokaalt liikuma saanud. Koreograafiliselt on Mait Agu teinud väljapaistvalt stiilse liikumise, üle hulga aja cesti teatris ei kuma kusagilt "Oige ja vasemba" läbi.

Nagu ikka, tekkisid probleemid helitehnikaga ja mitmel puhul nullis mikrofonide urin ja undamine stseeni meeleolu ning pinge. Tahaks loota, et kunagi tuleb ka aeg, kus lavastaja taotlusi tehnikaviperused ei tapaks.

Rühmade si paistsid silma "jetsid", nad olid rohkem personifitseeritud kui puertoriikolastest "haid", kogu "jetside" liikumistempo oli aktiivsem (esiletõstmist väär

PILLE PALM